

Slabiny súčasnej pokrokovej propagandy: zánik významu pojmov a hrozba historických analógií

Branislav Michalka

6. apríla 2022 ✚ *Politika*

Od roku 2014 sa zrejme bude, pri posudzovaní vzniku novej doby, v histórii datovať nárast pojmového a výkladového chaosu, ktorý v konečnom dôsledku môže privodiť opačné výsledky, než si predsavzali jeho strojcovia a koordinátori. Práve v tomto roku sa vzhľadom na začatie ukrajinského konfliktu, začalo dovŕšenie zmäteného a nekonzistentného používania slov „fašizmus“ a „nacizmus“.

Zdroj: wikimedia commons

Počiatky tohto zmätku tkvejú v hlbokých norách dejín Komunistickej internacionály, ktorá pod múdрым vedením súdruha Stalina a jeho vedeckého okolia, začala používať tieto slová na označenie akéhokoľvek nepriateľa svojich ideí a skutkov. Tým vznikol pozoruhodný precedens, ktorý sa završuje práve dnes. Posledným stupňom tohto vývoja je používanie týchto slov všetkými stranami, bez akejkolvek presnej ideovej definície či súvzťažnosti s realitou.

Tieto pojmy skrátka začínajú suplovať slová „nepriateľ“ a „lump“.

Definitívny obrat a nárast chaosu nastal hneď po páde komunizmu vo východnej Európe, ale predovšetkým po potlačení západného ľavicovo-liberálneho vplyvu v postkomunistickom Rusku, koncom 90. rokov 20. storočia. Nová ruská mocenská elita, nijako si nelámajúca hlavu nejakou ideovou konzistentnosťou, použila ako spoločenské ideové lepidlo pragmatickú zmes, ktorá síce bola sociálne a kultúrne konzervatívna, avšak slovom, obrazom a príbehom predvádzala veľmi mäťúce divadlo. Toto predstavenie obsahovalo tak

rehabilitáciu cára Mikuláša II., ako aj oslavovanie Červenej armády – osloboditeľky, odsudzovala bolševický teror a zároveň chválila jeho industrializačné výdobytky, reštartovala pravoslávie a zároveň ponechala v oficiálnych sférach komunistickú symboliku.

Svojich konzervatívnych priaznivcov zo Západu tak postavilo Rusko pred nezdolateľnú výzvu, ktorá prevracia na hlavu všetky politologické pojmy, resp. ich zmysel. To, že sa Rusko snaží o nejaký národný konzervativizmus, videli všetci. To, že sa Západ naopak rúti, čím ďalej, tým rýchlejšie do náručia neomarxistickej kultúrnej stoky, taktiež. Problém však bol v tom, že ruský národne konzervatívny režim používal naďalej na označenie svojich nepriateľov, z radov západnými neomarxistami a liberálmi podporovaných režimov, rovnaký pojmový aparát ako Komunistická internacionála – „fašisti“ a „nacisti“. A to aj napriek tomu, že Internacionála ich vyhradila a záväzne používala pre hnutia nachádzajúce sa v národne pravicovom politickom spektre.

Toto paušalizovanie Internacionály poznamenalo, vzhľadom na veľký vplyv ľavicových hnutí v celom svete, myslenie viacerých generácií, bez ohľadu na to či bolo toto nálepkovanie zmysluplné alebo nie. Toto nasmerovanie akceptovali na Západe aj konzervatívci, ktorí sa báli, že budú týmito pojmi označení a ulpie tak na nich nepríjemný zápach genocídy. Preto proti tomuto ľavicovému paušalizovaniu príliš neprotestovali, nekritizovali ho, ale snažili sa predovšetkým „sekať dobrotu“, aby sa náhodou neušla nepríjemná nálepka aj im.

Na druhej strane boli na Západe tieto pojmy, presne v duchu ideologických pokynov Internacionály (a prispôbené na súčasný neomarxizmus) po roku 1989 aplikované na akýkoľvek prejav konzervativizmu a národnej pravice, a teda aj na ruské národne konzervatívne snahy posledných desaťročí.

Niektorí západní konzervatívci, sympatizujúci s ruským politickým smerovaním, vidiac, že ruský konzervatívci v intenciách domáceho nacionalizmu, zahŕňajúceho aj víťazstvo z roku 1945, používajú horeuvedené pojmy na označenie Rusku nepriateľských trendov v súčasných ľavicovo-liberálnych režimoch, chopili sa s pochopiteľnou úľavou týchto pojmov, potešení, že teraz nimi môžu šikanovať zase oni svojich nepriateľov a vrátiť im dlhoročné mentálne trýznenie.

Do kariet im hrá fatálna nedomyslenosť a priam schizofrénia v liberálnej ideológii: Sovietsky zväz bol osloboditeľom a záchrancom v roku 1945, spojencom USA a Británie, čiže ho nikto nemôže obviňovať z „fašizmu“. Ergo, Rusko má právo označiť druhých ako „fašistov“, pretože proti nim bojovalo a pomáhalo, podľa liberálneho historického kánonu, zachrániť Európu. Výsledok: pokiaľ Rusko označilo najnovšie totalitárne trendy na Západe ako „fašistické“, len ťažko možno spochybniť jeho kompetenciu v tomto smere, keďže liberálny kánon sám pasoval Sovietsky zväz (totalitný režim omnoho horší ako akýkoľvek iný režim v ruských dejinách) za osloboditeľa a znalca fašizmu.

Tento chaos, vzniknuvší tým, že ideologickí oponenti, reprezentujúci diametrálne odlišné politické, kultúrne a sociálne prístupy, sa častujú rovnakými ideologickými nadávkami, nakoniec vyústil do totálneho zrútenia pojmovej a ideovej konzistentnosti.

Konzervatívna pravica začala používať pojmy „fašizmus“ a „nacizmus“ na označenie neomarxistického pokusu o dovŕšenie ľavicovo-liberálnej kultúrnej hegemonie, ruský nacionalizmus na označenie ukrajinského nacionalizmu a naopak, neomarxisti na označenie akéhokoľvek náznaku tradičného myslenia

a hodnôt a klasickí liberáli na označenie každého, kto sa dovoľáva nejakej autority. Výsledok je jasný – buď sú fašistami všetci, alebo nikto.

Alebo sme svedkami jazykovej genézy v priamom prenose, keď môžeme pozorovať udomácnenie nového pojmu, aký napríklad vznikol v starom Ríme z mena Ceasar, ktoré dodnes koluje po celej strednej a východnej Európe nie ako osobné meno, ukazujúce na niekoho konkrétneho, ale ako označenie typu vládcu. Tak zrejme treba dnes vnímať slovo „fašista“. V preklade to znamená: „*ten, koho nemám rád*“.

V tomto chaose, a následnej rezignácii na akýkoľvek zmysluplný výklad používaných označení, sa otvára priestor pre uvažovanie, ktoré sa môže stať pre globálne elity nepríjemné a rušivé, pokiaľ sa im nepodari včas vymazať dejinné vedomie z hláv strednej triedy (prípadne ju vymazať ako takú), teda tej, ktorá sa aspoň približne stará o nejakú historickú pamäť. Otupenie zmyslu pre doterajší oficiálny výklad týchto pojmov môže totiž privodiť otupenie pre oficiálny výklad dejín.

Ľudia, zaoberajúci sa dejinami, môžu súčasnú politickú a vojnovú situáciu vnímať ako analogickú s inými v 19. a 20. storočí, a to nie tak, ako si predstavujú oficiálni liberálni kulturtrégri, čiže v analógii, ktorú by radi vulgárne zjednodušili do sloganu Hitler = Putler, ale v kladení otázok ohľadom možných analógií v javoch ako: vyprovokovaná vojna, vplyv finančných kruhov na vojnové konflikty v 20. storočí, propagandistické kampane v I. a II. svetovej vojne, ako aj v ďalších konfliktoch; zmysluplnosť či umelá, abstraktná a realite odporujúca konštrukcia pojmového aparátu, používaného v ďalších udalostiach (od Francúzskej revolúcie až po pestrofarebné) a pod.

Finálnym nadužívaním pojmov, ktoré tak výdatne a účinne dokázali celé desaťročia terorizovať a paralyzovať odpor konzervatívnych zložiek v rámci euroamerickej civilizácie, voči inovačným a revolučným silám, sa v súčasnosti privodila ich skaza. Prestávajú fungovať a ľudia sa stávajú voči nim imúnni. V podstate každý dnes musí rátať s tým, že môže byť označený za „fašistu“ alebo „nacistu“, naľavo či napravo.

To prináša efekt, ktorý by sme mohli prirovnávať k otupenosti starého vojaka voči bombardovaniu. Náhodní návštevníci frontovej línie počas I. svetovej vojny šokovane hľadeli na starých vojakov sediacich na pňoch, ako si zapalujú fajky. Okolo nich padali a vybuchovali granáty. Na otázku prečo sa nekryjú, fatalisticky odpovedali, že to nemá význam – stratíte tým kopu času a nakoniec vás to aj tak trafi.

Súčasná doba, doba v ktorej sa čoraz jasnejšie ukazuje snaha a ochota globálnych elít zmeniť doterajšie medzinárodné usporiadanie, je ešte možno o niečo prelomovejšia, než sa domnievajú sympatizanti aj odporcovia týchto síl. Neopatrným propagandistickým a ideologickým narábaním s pojmovým kánonom ľavicovej a liberálnej demokracie, nakoniec možno jej obrancovia privodili definitívny pád samotného osvietenského základu súčasného myslenia, vzniknuvšieho v 18. storočí. Mentálna vláda, ktorú mali nad euroamerickou populáciou, živená neustálym obviňovaním a nálepkováním, sa prepadne do chaosu, z ktorého sa už nepozviecha.

Budú si pravdepodobne musieť vytvoriť nové formy osočovania a vyhrážok, ktoré však už nebudú môcť ukotviť do rámca chaotickej a pojmovovo skompromitovanej osvietensko-humanistickej mytológie. Neúspech tohto snaženia môže vyústiť do rezignácie a uchýlenia sa k brachiálnej moci, ktorou sa definitívne odhalia ako dlhodobí šíritelia ideologických lží. Druhou možnosťou je splynutie s dejinami, návrat ku konštantám,

udržanie sa pri moci a následné popretie (po desaťročiach či storočiach?) toho, že by skompromitované pojmy kedysi znamenali niečo viac, ako všeobecné označenie pre „zlosyna“.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/slabiny-sucasnej-pokrokovej-propagandy-zanik-zmyslu-pojmov-a-hrozba-historickych-analogii/>